

«Եկեք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...»:
Մարթէոս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՀՈՒՆԻՍ 2023թ., N5 (148)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2023թ., N5 (148)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵ՛Ք

Ինչպես չպետք է մոտենալ Աստծուն	1
Մարուք սիրտ	5
Իմ ինչին է պետք Աստված	8
Մի հրաշալի կյանք	9
Տառյանայի հրաշք կյանքը	11
Մանրապատումներ	15-16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Ինչպես չպետք է մոտենալ Աստծուն

Գաղտնիքները հաղթական աղոթքի

Իսկ առանց հավատքի գոհացնել Աստծուն անհնար է:

Շատ մարդիկ, կոչելով իրենց Աստծո անունով, սովորել են մոտենալ Աստծուն միայն կարիքի ժամանակ: Անշուշտ, քրիստոնյաներից շատերը ընդունում են աղոթքի անհրաժեշտությունը: Շատերը սըրտանց փնտրում են Աստծուն՝ արցունքներով, ողբով ու զղջումով: Բայց մեկ հարց. լսում է արդյոք Աստված ամեն Իրեն կանչողին: Ստանում է պատասխան արդյոք յուրաքանչյուրը, որ մոտենում է Նրան՝ ողորմություն և ներում զըտնելու հույսով: Բոլոր խնդրողներն են ստանում իրենց խնդրածին համապատասխան: Շատերը գալիս են արցունքներով ու շատ օրերի ծոմերով՝ 10, 20, 30 անգամ 40-օրյա ծոմեր: Շատերը երկար ժամերով անց են կացնում ծնկների վրա՝ հուսալով լսելի լինել Աստծուն: Այս քրիստոնյաների մեջ ձևավորվել է կարծիք, թե իրենցից պահանջվում է հնարավորինս շա՛տ, շա՛տ ու շատ: Հաճախ Աստծու հետ մեկանալու միջոցը տեսնում են շատ արցունքներ թափելու, շատ խոնարհության,

խոսքով շատ կերակրվելու մեջ: Նրանցում մի միտք է պտտվում. եթե ես ավելի շատ աղոթեի, ավելի շատ ծոմեր ունենայի, ավելի շատ լաց ու ողբ անեի, Աստված կպատասխաներ իմ աղոթքներին: Դավիթը ասում է. «Նեղությանս մեջ Տիրոջը կանչեցի, ու Նա պատասխան տվեց ինձ...»: Սուրբ Գիրքը ասում է՝ Դավիթի աղոթքի ժամանակ դղրդաց երկինքը, և նրան այցելեց Աստված: Արդյոք բոլոր աղոթքներին է այսպես պատասխանում Տերը: Գիտե՞ք, մեր աղոթքներին պակասում է մի շատ կարևոր կանչ. դա հավատքի կանչն է: Ա՛յ հենց այս պակասի համար էլ մենք մեր աղոթքներին պատասխան չենք ստանում: Քանզի առանց հավատքի գոհացնել Աստծուն անհնար է, քանզի պետք է, որ Աստծուն եկողը հավատա, որ Նա կա, և Իրեն փնտրողներին վարձա-հատույց կլինի: Եվ պետք չէ կասկածել, քանի որ երկմիտները նման են տատանվող ալիքների. «Միայն թե հաւատքով թող խնդրե՛ր ու չերկմը-տի. վասն զի ան որ երկմիտ է, ծո-

վուն հողմակոծեալ ու տատանեալ ալիքներուն նման է. Այն մարդը թող չկարծէ որ Տերոջմէ բան մը պիտի առնէ» (**Հակոբու 1:6-7**): Եթէ մարդը երկմիտ է, ոչ մի նշանակություն չունի՝ ինչքան է նա արցունք թափել: Բացարձակ ոչինչ չի ստանա Աստծուց: Դավիթի աղոթքը լսվեց, քանի որ նա ոչ միայն աղերս-արցունքով էր եկել, ո՛չ, այլ՝ որ եկել էր՝ սրտում ունենալով հաստատուն հավատք և ապավինություն Աստծուն: Աստված ուզում է՝ մենք էլ Դավիթի նման Իր առջև բացենք մեր սիրտը, մեր միտքը, ամբողջ մեր ներսում եղածը: Մեր աղոթքները պետք է շաղախված լինեն հավատքով և վստահությամբ: Մի անգամ ես մի ամբողջ շաբաթ ծոմի ու աղոթքի մեջ էի. ողբով ու լացով խնդրում էի իմ հոգսի համար, տեղս չէի գտնում կարծես, անդադար աղոթում էի, խնդրում: Եվ մի օր Տերս ինձ ասաց. «Դադարեցրո՛ւ, մաքրի՛ր երեսդ, այլևս մի՛ ողբա»:

- Այդ ինչպե՞ս, Աստված իմ: Ես մտածում էի՝ Դու ընդունում ես կոտրած և խոնարհ սիրտը:

Սուրբ Հոգին շարունակեց.

«Հանգստացի՛ր, դադարի՛ր անցնել սենյակից սենյակ: Նստի՛ր, ես քեզ ասելիք ունեմ. ոչ մի անգամ այլևս չգա՛ս ինձ անհավատությամբ: Ես չեմ լսի քո լացը, քո ողբը, քո կանչը այնքան ժամանակ, մինչև դու չհավատաս Իմ Խոսքին: Դու խնդրում ես Ինձանից այն, ինչը ես արդեն խոստացել եմ: Դու չես ընդունում Ինձ Իմ Խոսքի մեջ: Դու կարող ես լացել այնքան ժամանակ, մինչև վերջանան արցունքներդ, բայց դա էլ քեզ չի օգնի: Քո աղոթքները, ծոմերն ու արցունքները առանց հավատքի են: Քո ջանքերն ու ցանկությունները՝ Ինձնից ստանալու պատասխան, իզուր են և անօգուտ, եթե դու Ինձ չըզգաս հավատքով: Իսկ առանց հավատքի գոհացնել Աստծուն անհնար է: Որովհետև պետք է, որ Աստծուն եկողը հավատա, որ Նա կա և Իրեն փնտրողներին վարձահատույց կլինի»: Ուրեմն՝ ինչպես չպետք է մոտենալ Աստծուն: Ի՞նչ չպետք է լինի մեր աղոթքի կյանքում:

Առաջին. Մի՛ սպասեք Աստծուց որևէ բան, եթե մանկան հավատքով չէ ձեր աղոթքը: Միևնույն է, ձեր ժա-

մերով աղոթքը չի գոհացնի Աստծուն, եթե կա կասկած, երկմտություն. «Միայն թե հաւատքով թող խնդրէ ու չերկմտի. վասն զի ան որ երկմիտ է, ծովուն հողմակոծեալ ու տատանեալ ալիքներուն նման է. Այն մարդը թող չկարծէ

որ Տերոջմէ բան մը պիտի առնէ» (Հակոբոս 1:6-7): Սիրելիներս, բռնվեք այս խոսքից. **Առանց հավատքի Աստծուն գոհացնել անհնարին է:** Օրինակ, Աբրահամն ու Սառան. ինչո՞ւ էր Աստված «ուշացնում» իր խոստումը, և նրանց զավակ տվեց հենց այդ տարիքում՝ 90 և 100: Թող, ասենք, 30 տարի շուտ տար Իսահակին: Ինչո՞ւ՝ Աստված սպասեց այնքան ժամանակ, մինչև նրանց մարմինները մեռնեին, զավակ ծնելու այլևս ոչ մի շանս չմնար: Նրա համար, որ այդ պտուղը պետք է ծնվեր միայն հավատքով:

Հետաքրքիր է, Սառան ինքը, համբերությունով չսպասելով Տիրոջը, փորձեց իր ուժերով հասնել խոստմանը. նա մեղք գործեց Տիրոջ դեմ: Խոստումը ուշանալու էր 19 տարի: Բայց Աբրահամը այդքան տարիներ երբեք չերկմտեց. նա հավատում էր՝ Տերը խոստացել է, ուրեմն կտա: Իսկ մենք կարողանո՞ւմ ենք արդյոք սպասել Տիրոջ խոստմանը, չե՞նք երկմտում: Դադարե՞լ ենք արդյոք պլանավորել, թե Տերը ինչպես կամ ինչ միջոցներով պիտի պատասխանի մեր աղոթքին: Կարողանո՞ւմ ենք չտատանվել, թե՞ մայում ենք մեր պրոբլեմի լուծման անհնարինությանը ու անհաղթահարելի խոչընդոտներին և գործի ենք դնում մեր մարդկային ջանքերը՝ դրանով իսկ ավելի հեռացնելով մեզանից Տիրոջ խոստումը: Մի՞ փրկություն երեսը, քանի դեռ չեք դադարել հաշվարկել բոլոր անհնարինությունները: Մի՞ գնացեք Տիրոջը, քանի դեռ բացարձակ չեք հա-

վատում, որ Տերը ամենակարող է և ուզում է կատարել իր բոլոր խոստումները: Պետք չէ, որ դու ապրես անհավատության վախերի ու մեղությունների մեջ: Աստված տվել է մեզ ամեն անհրաժեշտը՝ կյանքի և օրինության: Սիրելիներ, երկմտությունը գալիս է անհավատությունից: Երկմտել նշանակում է վիճարկել, չհավատալ, ապացուցել սեփական վաստակը, արժանիքները: Աբրահամը այս ամենից հրաժարվեց, իր խելքն ու միտքը գործի չդրեց: Ունենալ հավատք՝ նշանակում է թողնել բոլոր ձեր փաստարկները, քննարկումները, բոլոր հարցերն ու կասկածները: Երբ գալիս եք Աստծուն, դուք պետք է վստահ լինեք, որ Նա կկատարի իր խոսքը: Նա ուզում է ձեզ համար անել անհնարինը, քանի որ ինչքան վիճակն անելանելի է, այնքան դեպի Տերը բարձրացող փառքերն ավելին են:

Երկրորդ. մի՛ գնացեք Աստծուն ձեր եթներով: Մենք հաճախ վախենում ենք հավատքով քայլ կատարել Աստծո Ավետյաց երկիրը, քանի որ մեր աղոթքներում հաճախ ասում ենք՝ եթե Քո կամքն է: Այս «Ֆռազան» միայն մեկ անգամ է ասված Սուրբ Գրքում: Այն ասել է Հիսուսը Գեթսեմանի պարտեզում աղոթելիս. «Ու կ'ըստի, Հայր, եթե կ'ուզես, այս գալաթը իմծնէ անցուր. Բայց ոչ թե իմ կամքս՝ հապա քուկդ թող ըլլայ» (**Ղուկ. 22:42**): Ես հավատում եմ, որ Աստված լսեց այդ աղոթքը. քանի որ այդ բաժակը կապ չուներ խաչի հետ. այն վախի բաժակն էր՝ սպասվող տանջանքներից, և Աստված հե-

ռացրեց այդ վախը Նրանից: Հիսուսը գիտեր խաչի մասին, և Նա չէր խնդրի՝ Այն (խաչը) հեռացնել, այլ այդ բաժակը սրտամորմոք տանջանքներն էին և մահացու սուգը: Սուգը նրա համար էր, որ մարդիկ մերժել էին Աստծո առաջարկած օրհնությունը: Տխրությունը այնքան խորն էր, որ նրա քրտինքը արյան կաթիլներ էին հիշեցնում: Այդ բաժակը, իրոք, անցավ Իրենից: Եվ աղոթքից Հիսուսը դուրս եկավ լրիվ խաղաղ ու հանգիստ և պատրաստ՝ խաչը ելնելու: Ինչ-որ հրաշալի մի բան գրկել էր Նրան, և Նա գիտեր, որ դառնալու է զոհ՝ Գողգոթայի խաչին. բաժակը անցավ, այսինքն՝ մորմոքող վախը անցավ, որովհետև Աստված պատասխանեց Նրա աղոթքին: Քանզի ինչ որ խնդրեմք Տիրոջ խոստումի համեմատ, Տերը կկատարի: Ինչո՞ւ. որովհետև Աստծո ամեն մի խոստումը հայտնություն է Նրա կամքի: Հաճախ մենք աղոթք ենք անում անհավատի պես. «Տեր, պահիր ինձ սաթաքումներից, եթե կամենաս, կարող ես կատարել»: Այսպես աղոթելով՝ կարծում ենք՝ Տիրոջը անելանելի վիճակից դուրս գալու հնարավորություն ենք տալիս: Բայց չէ՞ որ Աստված արդեն խոստացել է, որ կպահի, որ կկատարի: Եվ քանի որ հավատքներս չի հերիքում, ասում ենք. «հավանաբար սա Տիրոջ կամքը չէ»: Ահա թե ինչու մեր աղոթքին պատասխան չկա: Բայց Աստված խոստացել է Իր Հոգին թափել ամեն Իրեն խնդրողի վրա:

Այսպիսով, ինչպե՞ս գանք Աստ-

ծուն:

1. Եկե՛ք՝ սրտներումդ կատարյալ ներողամտություն բոլորի հանդեպ: Եթե մեկի դեմ թշնամանք ունեք, իզուր են ձեր աղոթքները:

2. Ձղջացե՛ք Աստծո առաջ:

3. Ձեր ամուսնուն (կնոջը) վերաբերվե՛ք հարգանքով, սիրով, խորագիտությունով, որպեսզի ձեր աղոթքներից խոչընդոտ չգտնվի:

4. Եկե՛ք Աստծուն հասարակ, մանկան հավատքով:

Գիտե՞՞ք՝ ես հիմա ամեն օր այսպես եմ աղոթում. «Ահա Քո կամքի հայտնությունը. ես հավատում եմ այն բանին, ինչ Դու ասել ես: Դրա համար ես հենց հիմա ուզում եմ շնորհակալությունս բերել Քեզ՝ իմ հոգսի պատասխանը ստանալու համար: Ես չեմ սկսի խնդրել այն, ինչը Դու արդեն խոստացել ես անել: Ես փառաբանում եմ Քեզ Քո խոսքը կատարվելու համար: Սիրելի՛ Սուրբը, Աստծո՛ Սուրբը, ուզում եմ մշտապես լինեմք հավատքի և ամուր վստահության մեջ»:

Սիրելիներս, մտե՛ք Աստծո խոստումների մեջ, քանզի՝ «Ինչ որ խնդրեք Հորից Իմ Անունով, Նա տվել է ձեզ». այսպես է ասում մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը:

Հավատացե՛ք Աստծուն ձեր հարազատների հոգիների փրկության համար, հավատացե՛ք, որ Նա Իր Հոգուց առատապես կթափի ձեզ վրա, վստահե՛ք Նրան ձեր առողջությունը, ձեր նյութականը, ֆինանսականը...: Նա չի թողնի ձեզ: Ամեն:

**Դ.Վիկերսոն,
(հովիվ, ԱՄՆ)**

ՄԱՔՈՒՐ ՍԻՐՏ

Մեր կյանքում ամենաարժեքավորը խաղաղությունն է: Երբ Հիսուսն աշակերտներին ուղարկում էր գործելու, ասում էր. «Ու երբ Կուրսը կը մտնէք, ըսեք խաղաղութիւն այս տանը» (Մատթ. 10:12): Չէ՞ որ այնքան կարևոր է մարդկանց խաղաղություն տանելը: Մատթ. 5-րդ գլխում Հիսուսն էլի խոսում էր խաղաղության մեջ լինելու երանության մասին: Առաջին երանությունը հոգով աղքատներինն է: Եթե այդքանով երանելիները վերջանային, ապա յուրաքանչյուրը կասեր, որ ինքը հոգով աղքատ է, դրա համար էլ երանելի է: Բայց Տերը կանգ չառավ և շարունակեց խոսել. «Երանելի են սգավորները»:

Շարունակության մեջ ասվում է. «Երանի հեզերուն, վասն զի անոնք պիտի ժառանգեն երկիրը» (Մատթ. 5:9): Ուշադրություն դարձրեք, որ չի ասվում «Երանի խաղաղություն սիրողներին», այլ՝ խաղաղություն անողներին: Սա ավելի բարձր հոգևոր վիճակ է: Դա նշանակում է, որ մարդն հանում խաղաղության հրաժարվում է իր շահերից, փառքից, ձեռքբերումներից: Երբեմն խաղաղության համար մարդն իր ողնաշարը պետք է կամուրջ դարձնի՝ անցնողների համար, այդ ժամանակ մենք երանելի կլինենք:

Մի որոշ ժամանակ առաջ վերադարձա արտասահմանից և տեսա, որ Աստծո ժողովրդի մեջ հակասություն կա, չնայած այն բանին, որ մենք մի Հոր որդիներ ենք, և բոլորս էլ ցանկա-

նում ենք ժառանգել Աստծո Արքայությունը. «Վասն զի Աստուծոյ արքայութիւնը կերակուր ու խմելիք չէ, հապա արդարութիւն և խաղաղութիւն ու խնդութիւն Հոգւով Սրբով» (Հովմ. 14:17):

Երբեմն քրիստոնյաներից լսում ես այսպիսի արտահայտություն. «Մենք Սուրբ Հոգով ուրախություն չունենք, երևի պետք է շատ աղոթել, որպեսզի Սուրբ Հոգով ուրախ լինենք: Երբ լսում եմ նման արտահայտություններ, ապա կանգնեցնում եմ ու ասում. «Դուք այնտեղից չեք սկսում: Իրականում Աստծո Արքայություն տանում է երեք աստիճան: Մենք երբեք չենք հասնի երրորդ աստիճանին, եթե չանցնենք առաջին երկուսը: Առաջին աստիճանը արդարությունն է, որը դրսևորվում է մեր կյանքով ու մեր գործերով: Երկրորդը՝ խաղաղությունը և հետո մոր ուրախությունը՝ Սուրբ Հոգով: Եթե Աստված մեզ օգնել է բարձրանալ առաջին երկու աստիճանը, ապա պետք չէ Նրանից խնդրել Սուրբ Հոգով ուրախություն, քանի որ երկու աստիճանն անցնելուց հետո այն հեղեղի նման կթափվի երկնքից»:

Մի կին որդուն ուղարկում է խանութ՝ կաթ գնելու: Խանութից դուրս գալիս տղան սայթաքում է, և կաթի շիշը կտրվում է: Նստում է աստիճանների վրա ու սկսում լացել. «Ես ինչպես տուն գնամ, ինչ կասի մայրիկս...»: Այդ պահին մի անցորդ, տեսնելով լացող փոքրիկին, մոտենում է ու հարցնում.

«Տղա՛ս, ինչո՞ւ ես լաց լինում»։ Երբ լսում է թե խնդիրն ինչու՞մն է, մտնում է խանութ, գնում մեկ շիշ կաթ և տալիս տղային. «Վերցրո՛ւ, տղա՛ս, և այսուհետ աշխատիր գգույշ լինել»։ Տղան արցունքոտ աչքերով նայում է այդ մարդուն և ասում. «Քեռի՛, Չեր անունը Հիսու՞ս է։ Մայրիկս ասում էր՝ եթե ինձ դժվարություն պատահի, ապա Հիսուսը՝ ինձ օգնության կհասնի»։ Սիրելիներ, տա՛ Աստված, որ մեր մեջ տեսնեն Հիսուսին։ Մենք հայտնի մարդիկ չենք, բայց մեզ պետք է ճանաչեն մեր գործերով, մեր սուրբ և արդար կյանքով։ Սրբության առջևից խաղաղությունն է գնում, դրա համար էլ պետք է ձգտել խաղաղության։

«Որչափ կարելի է չեզի՛ ամեն մարդոց հեղ խաղաղութիւն ունեցէք։ Սիրելիներ, վրէժխնդրութիւն մի բնէք չէր անչերուն համար, հապա բարկութեան Կեղ Կուռէք, վասն զի գրուած է, Վրէժխնդրութիւնը ինս է, ես պիտի հապուցանեմ, կ'ըսէ Տէրը։ Ուստի եթէ քու բշխամիդ անօթեցեր է՝ հաջ Կուր անոր, և եթէ ծարաւ է՝ ջուր Կուր անոր. քանզի զայս բնելով՝ անոր գլխուն վրայ կրակի կայծեր պիտի դիզես։ Զարե՛ն մի յաղթուիր, հապա բարիով յաղթ չարին» (Հռովմ. 12:18-21)։

Զարին չարով հաղթելու համար պետք է լինել ավելի չար, իսկ բարիով հաղթելու համար պետք է ավելի լավ լինեք։ Եթե մենք մեր կյանքում չարին հաղթենք բարիով՝ համաձայն Աստծո Խոսքի, ապա գնալով ավելի լավը կը դառնանք։ Մեր ընտանիքի անդամները՝ նույնպես։ Ի՞նչ եք կարծում, հե՞շտ է այդպես վարվել։ Իհարկե, եթե մենք ամեն բան Աստծո հետ անենք,

ամեն ինչ շատ հեշտ կլինի։

«Ամէն զգուշութեամբ քու սիրտդ պահէ, Քանզի կեանքի աղբիւրները անկէ են»։

Մեր կյանքը կախված չէ մեր ունեցվածքից, ֆինանսական կարողություններից, այն կախված է մեր սրտերի մաքրությունից։ Երբ վերադարձա ԱՄՆ-ից, ինձ հարցրին.

- Ինչպե՞ս են այնտեղ ապրում։

- Լա՛վ ուտում են, բայց թե ինչպես են ապրում, չգիտեմ։ Չե՞ որ լավ է ապրում նա, ով ունի մաքուր սիրտ։

Եկեք միասին հիշենք Աբրահամի և Ղովտի պատմությունը։ Աբրահամին Աստված օրհնում էր, որովհետև Աբրահամը Նրա առջև անաղարտ կյանք էր վարում։ Աբրահամն ուներ մի եղբորդի՝ Ղովտը, և քանի որ նրան շատ էր սիրում, Ղովտին առաջարկեց իր հետ գնալ այնտեղ, ուր նրան տանում էր Աստված։ Եվ այնպես պատահեց, որ Ղովտի և Աբրահամի հովիվների միջև վեճ առաջացավ, և որպեսզի այդ վեճը ավելի չծավալվեր, Աբրահամն առաջարկեց Ղովտին. «Եւ Աբրամ ըսաւ Ղովտի, Կաղաչեմ քեզի, իմ ու քու մէջտեղ, և իմ հովիւներուս ու քու հովիւներուդ մէջտեղ վեճ չըլլա, վասն զի մենք եղբայր ենք։ Բոլոր երկիրը քու առջեղ չէ՞. կաղաչեմ, զայրուէ ինծմէ. եթէ դուն չախ կողմը երթաս, ես աջ կողմը կերթամ, և եթէ աջ կողմը երթաս, ես չախ կողմը կերթամ» (Ծննդ. 13:8-9)։ Եթե մեզանից որևէ մեկն այնտեղ լիներ, ապա կասեր, որ Աբրահամը սխալ որոշում է կայացնում, որովհետև նախ ինքն էր ավագը, իսկ Ղովտը՝ կրտսերը, հետո էլ՝ Աստված նրան էր տարել այդ երկիրը և ոչ թե

Ղովտին: Բայց Աբրահամը հասկանում էր, որ իր բարեկեցությունը կախված չէ այն բանից, թե ինքը ո՞ր կողմը կընտրի, այլ այն բանից, թե ինքը ի՞նչ վիճակում կպահի իր սիրտը, այսինքն՝ գերծամենն նեղվածությունից ու վիրավորանքից:

Ղովտն ընտրեց երկրի այն հատվածը, որը Եղեմի պարտեզի պես կանաչ էր ու փարթամ և հաշվի չառավ այն հանգամանքը, որ այդտեղ ծաղկում էր նաև այլասերվածությունը, մեղքն ու անօրինությունը: Գուցե և մտածում էր, բայց երևի կարծում էր, որ այդ մեղքին ինքը ոչ կմոտենա, ոչ էլ կառնչվի: Բայց հետո տեսնում ենք, որ նա իր սահմաններն ընդարձակեց մինչև Սողոմ և արդեն Սողոմի դռանը նըստած էր: Չեզ են դիմում, սիրելի՛ երիտասարդներ, հեռու՛ մնացեք Սողոմի սահմաններից, այլապես Սողոմն ավերվելու դեպքում դուք էլ կվնասվեք: Քանի որ մենք այդ պատմությունը լավ գիտենք, տեսնում ենք, թե որքան սխալվեց Ղովտը իր ընտրության հար-

ցում՝ չմտածելով, որ այդ մեղավորները ոչ միայն իրեն կարող են ներքաշել մեղքի ու անօրինության մեջ, այլև իր ընտանիքի անդամներին:

Աստված Աբրահամի սիրուց Ղովտին և նրա ընտանիքին հանեց Սողոմից: Բայց Սողոմից դուրս գալիս Ղովտի կինը ետ նայեց ու դարձավ աղի արձան: Սիրելի՛ երիտասարդներ, մեզ մույնպես Աստված դուրս է բերել Սողոմից, բայց դեռ տեղ չենք հասել, այլ ճանապարհին ենք: Դրա համար էլ այսօր հաճախակի զգուշացնում են Աստծո ժողովրդին՝ չսիրել այն, ինչ աշխարհում է, չէ՞ որ այնտեղ մարմնի ցանկությունն է, աչքերի ցանկությունը և կյանքի ամբարտավանությունը: Հեռու՛ մնացեք մեղքից:

Ես հաճախ եմ այս հարցն ուղղում ինձ և ուրիշներին. «Ի՞նչ անենք, որ հավիտենական կյանքը ժառանգենք»: Եվ թող ձեզ դադար չտա այդ հարցը, որովհետև հիմա շատ են այն ուսուցիչները, ովքեր ասում են. «Ինչու մենք ինչ-որ բան պետք է անենք, քանի որ

Քրիստոս մեր փոխարեն ամեն բան արել է: Մենք փրկված ենք, դրա համար էլ մեզ պետք չէ անհանգստանալ և տանջվել»: Բայց Աստվածաշունչը մեզ այլ բան է ասում. «Եւ այս բանին համար բոլոր ջանքերնիդ դրած՝ չե՛ր հաւարքին վրայ առաքինութիւն աւելցուցէք, ու առաքի-

նութեան վրայ գիտութիւն, եւ գիտութեան վրայ ժուժկայութիւն, ու ժուժկայութեան վրայ համբերութիւն, և համբերութեան վրայ աստուածաշնորհութիւն, Ու աստուածաշնորհութեան վրայ եղբայրսիրութիւն, ու եղբայրսիրութեան վրայ սէր» (Ք Պեպ. 1:5-7): Մենք այս բոլոր հատկությունները պետք է ձեռք բերենք ջանքով: Դովտը ընտրեց չքմաղ երկիր և կորցրեց ամեն բան,

իսկ այն օրհնությունը, որ ուղեկցում էր Աբրահամին, հոսում է մինչև օրս:

Ինչքան կարևոր է մեր կյանքում ամենաարժեքավորը՝ սիրտը պահել մեղքից ու ցանկություններից: Տե՛ր, օգնի՛ր մեզ լինել Աստծո իսկական որդիներ, որ մենք միշտ հաղթենք և պարտություն չկրենք:

**Պ. Ննովորոկ,
Ուկրաինա**

ԻՄ ԻՆՉԻՆ Է ՊԵՏՔ ԱՍՏՎԱԾ

Թռռնիկս վազելով մտավ իմ սենյակ.

-Պապի՛կ, դու, ի՞նչ է, նորից աղոթում ես:

-Աղոթում եմ...

-Իսկ ինչի՞ համար:

-Տիրոջը պատմում եմ իմ ու քո մասին:

-Եվ ի՞նչ ես պատմում իմ մասին:

-Որ դու առայժմ մեծին լսող տղա ես, եկեղեցում տեղումդ հանգիստ նստել չես կարողանում... Աղոթել չես ցանկանում և այլն, բայց ընդհանուր առմամբ, լավ տղա ես և մի օր դու ինքդ քո մասին կպատմես Տիրոջը:

-Նա կսպասի՞:

-Իհարկե կսպասի:

-Իսկ իմ ինչի՞ն է պետք Աստված:

-Դու այսօր հայելու մեջ քեզ նայե՞լ ես:

-Չէէէ....

- Այ հենց նայես հայելուն, անմիջապես Աստծուն կհասկանաս:

-Ի՞նչ կհասկանամ:

-Ինչու՞ է շապիկդ այդպես կեղ-

տոտ:

-Դե՛, մենք Վովկայի հետ գետակի մոտ վազվզում էինք, խոտերի մեջ թավալ էինք տալիս....

Այնտեղ եմ կեղտոտել:

-Իսկ ծնկներդ ինչու եմ կեղտոտ:

-Հատապտուղ էի հավաքում...

-Ապա ոտնաթաթերիդ նայիր. ի՞նչ է, բոքի՞կ ես վազվզել:

-Դե՛ ...հա՛:

- Ընդամենը կես օր է անցել, իսկ դու արդեն հանքափորի պես կեղտակոլդ ես: Եթե այսօր երեկոյան չորհանաս, վաղը արդեն անճանաչելի կլինես:

- Իսկ ինչու՞ չպետք է չորհանամ:

-Տե՛ս, հասկանում ես, որ լվացվել-

մաքրվելն անհրաժեշտ է: Այդպես էլ մեր հոգին է, եթե այն չմաքրենք, կեղտազուկ կդառնա: Իսկ առանց Աստծո հոգին ինչպե՞ս կլվանաս:

-Ես հոգիս չեմ կեղտոտել:

-Դու միգուցե չես կեղտոտել, բայց ուրիշներն անդադար կեղտ են լցնում քո հոգին:

-Էդ ինչպե՞ս, - չհասկացավ թողը:

-Դու լսել ես, որ մեր հարևանն իրենց բակում անընդհատ գոռոռում է ու հայհոյում:

-Լսել եմ: Դե՛, երբ նա հարբած է, միշտ էլ հայհոյում է...

-Այ այդ կեղտոտ բառերը ականջներիցդ մտնում են քո հոգին և այնտեղ թաքնվում: Լուռ սպասում են, կարծես դրանք բոլորովին չկան էլ: Սպասում են, դրանց հարմար պահ է պետք, բայց հենց մի անգամ դուրս թռչեն բերանիցդ, համարիր, որ բերանիդ միջոցով դրանք ճանապարհ են բացել:

Այդպես էլ ցանկացած այլ մեղք՝ ականջների, աչքերի, մտքերի միջոցով ներթափանցում են, թաքնվում ու սպասում: Առանց Աստծո այդ աղբը դուրս չես հանի ներսիցդ:

-Իսկ եթե ես ինքս...

-Ի՞նչ ինքդ:

-Ես ինքս ոչ մի վատ բառ չասեմ:

-Դու քո ծնկների կեղտը ձեռքերով կկարողանա՞ս մաքրել, թե՞ ամեն դեպքում լոգարան կգնաս, որ ջրի տակ դրանք լվանաս: Այդպես էլ մեղքն է, առանց Աստծո այն չի մաքրվի: Կմեծանաս, կհասկանաս: Առաջմ հիշիր կարևորը՝ երբեք Աստծուց չթաքնվես, թիկունք չդարձնես, ետ չմղես Նրան, ով ինչ ուզում է ասի: Կեղտի մեջ ապրող մարդիկ միշտ ցանկանում են ամեն մի մաքուր բան կեղտոտել, իսկ դու միշտ ձգտիր դեպի մաքրությունը, դեպի Աստծուն, Նա կօգնի:

Սերգեյ Միրնի

ՄԻ ՀՐԱՇԱԼԻ ԿՅԱՆՔ

Երանբուհ մեծ է սրտատու հրաշալի մի երգիչ

Ես իմ կյանքի փորձից ցանկանում եմ մի կոնկրետ դեպք պատմել: 1977 թիվն էր: Այդ ժամանակ ես երիտասարդական երգչախումբն էի ղեկավարում: Երգչախմբին նվագակցում էր ջութակահարների մի խումբ: Նրանց մեջ էր հոգևոր ծնողների տասներեքամյա դուստրը՝ Լյուբան: Նա շատ տաղանդավոր աղջնակ էր՝

նվագում էր ոչ միայն ջութակ, այլ նաև կիթառ և ցածր ալտով հրաշալի երգում էր: Ամեն բան շատ լավ էր, բայց հանկարծ սկսեց Լյուբայի ծունկը ցավել: Դիմեցին բժշկի, և բժիշկներն անհանգստացած ուղարկեցին աղջրկան շրջկենտրոնում ստուգվելու, իսկ հետո սարսափելի լուր, Լյուբայի մոտ հայտնաբերել էին չարորակ ուռուցք՝

սարկոմա, որը չարորակ ուռուցքների շարքում ամենաարագ զարգացողն է: Նա ուռուցքաբանության կենտրոնում բավականին ժամանակ անցկացրեց, որտեղ էլ նրա ոտքը ծնկից վերև անդամահատեցին:

Ես իմ կյանքում երբեք չեմ մոռանա Լյուբչկայի հետ մեր վերջին հավաքույթը. երգչախումբը բեմի վրա էր, և հանկարծ փայտածածկ հատակին սկսեցին կտկտոցով հարվածել հենակները: Աչքիս առաջ է նա, կարծես երեկ լինե՜ր՝ սպիտակ զգեստով, գունատ..., ոմանք խոնարհեցին գլուխները, ոմանք արցունքները սրբեցին..., Լյուբան մոտեցավ ինձ ու ասաց. «Քեռի՛ Եվգենի, Դուք իմ ջութակը բերե՞լ եք»: Ես անհարմար վիճակի մեջ ընկա, որովհետև նրա ջութակն արդեն ուրիշին էինք տվել: Երիտասարդ ջութակահարներից մեկը մոտեցավ և իր գործիքը տվեց Լյուբային: Նա՛ որպես նվագախմբի անդամ, անցկացրեց այդ օրվա հավաքույթը: Վերջում ես առաջարկեցի առաջ գալ նրանց, ովքեր զոջում են իրենց ապրած կյանքի համար...: Ոչ ոք չմոտեցավ: Նա ականջիս շշնջաց. «Քեռի՛ Ժենյա, չավարտե՛ք, ես դեռ բան ունեմ ասելու»: «Դե՛, ասա՛, Լյուբչկա», - ասացի նրան: Նա ոտքի կանգնեց, հենվեց հենակներին ու ասաց. «Ես տասնչորս տարեկան եմ, բացում եմ շուրթերս, որ ասեմ, թե որքան եմ սիրում ինձ համար տանջամահ եղած Քրիստոսին, Ով ինձ երանություն է պարգևել: Աչքերս արցունքով են լցվում, երբ մտածում եմ, որ իմ մեղքի համար է խաչվել չքնաղ Հիսուսը: Սրտիս անհուն թրթիռով ոտքերդ եմ ընկնում, ինձ վրա Սուրբ

Արյունդ է հոսում Քո վերքերց, իսկ շուրթերիցս հնչում է՝ ների՛ր մեղքերիս համար, խոցվա՛ծ ու ինձ փրկությու՛ն տված Հիսուս: Ծունկի եմ եկել Քո առաջ ու գոհության աղոթք եմ բերում Քեզ, որ Գողգոթայի խաչի վրա լուծեցիր իմ փրկության հարցը: Ես իմ ողջ կյանքը նվիրում եմ Քեզ...»

Ողջ կյանքը, այդ ողջ կյանքը ընդամենը երեք ամիս էր: Լյուբայի այդ խոսքերից հետո ոչ թե առաջ էին գնում, այլ վազելով էին նետվում աղոթքի: Մի երիտասարդ լացելով ասում էր. «Տե՛ր, ների՛ր ինձ. ի՛նչ սրիկան եմ ես, որ ամեն ինչ ունեմ: Լյուբան իր այդ վիճակում Քեզանից գոհանում է, իսկ ես նույնիսկ մեկ անգամ չեմ ասել այդ խոսքերը Քեզ: Ների՛ր ինձ մման անպետք արարածի՛ն»: Այդ աղոթքից հետո տասնչորս հոգի խոստովանեցին:

Երբ ես Լյուբայի հետ գրուցում էի, նա պատմում էր, որ ուռուցքաբանության բաժնում այնպիսի ցավ է... «...Ես երբեմն վերմակս բերանս էի խոթում, որ իմ տնքոցը որևէ մեկը չլսեր, և այդ ժամանակ մտածում էի. «Տե՛ր իմ, ի՛նչ ցավեր էիր Դու կրում խաչի վրա իմ մեղքերի համար: Հետո՞ ինչ, որ ես հավատացյալների ընտանիքից եմ. չե՞ որ ես էլ եմ մեղավոր»: Երբ այդ բանն ինձ բացվեց, ես գոռացի.

-Կանչե՛ք ծնողներիս, ես մեռնում եմ:

Երբ նրանք եկան, ես ծռեցի իմ միակ ծունկն ու բոլորի ներկայությամբ ասացի.

-Հայրիկ, մայրիկ, ես մեղավոր եմ ու ցանկանում եմ սիրտս լիովին տալ Տիրոջը: Ես այդ պահից դարձա բոլոր

րովին նոր մարդ: Եվ ամենակարևորն այն էր, որ մահվան նկատմամբ վախերս ինչ-որ տեղ անհետացան: Կողքիս մի աղջիկ էր պառկած, ամբողջ ժամանակ լաց էր լինում: Ես նրան ասացի՝ տե՛ս, ես է՛լ չեմ վախենում մեռնելուց, ուզո՞ւմ ես քեզ համար երգեմ փառաբանության մի երգ. «Այնտեղ՝ երկնքում, մեզ է սպասում հրաշալի մի երկիր...»»:

Նրա մահից հետո բժիշկներն ու բուժքույրերը վկայում էին, որ ողջ գիշեր Լյուբան փառաբանության երգեր էր երգում:

Լյուբայի մահվան օրը մենք երգչախմբի փորձ ունեինք, հանկարծ ներս վազեց նրա հայրն ու ասաց.

-Սիրելի՛ քույրեր, եղբայրներ, խնդրում եմ՝ չդժվարանաք, Լյուբան մահանում է և ցանկանում է ձեզ հրաժեշտ տալ:

Բոլորս գնացինք շարվեցինք նրա պատուհանի տակ ու սկսեցինք երգել Սաղմոս 20:1-9 համարները.

«Նեղութեան օրը Տէրը պատասխանե՛ք ինձ, Յակոբի Աստուծոյն անունը քեզ պաշտպանե՛. Օգնութիւն դրկե՛ք ինձ, սուրբ տեղէն, Ու Սիօնէ՛ գորացնե՛ք ինձ. Քոյն ամէն ընծաներդ

յիշէ, Եւ քոյն ողջակէզներդ ընդունի. (Մէլա.): Քոյն սրբիդ համեմատ քեզի տայ, Եւ քոյն ամէն խորհուրդներդ կատարե՛: Քոյն փրկութիւնովդ պիտի ուրախանանք, Ու մեր Աստուծոյն անունովը դրօշակ վերցնենք: Տէրը կատարե՛ քոյն ամէն խնդրուածքներդ: Հիմա գիտցայ որ Տէրը կը պահէ իր օծեալը, Անոր պատասխան կոյ տայ իր սուրբ երկիւնքէն՝ Իր աջ ձեռքին փրկութեան ուժովը:

Ոմանք կառքերու, և ոմանք ալ ձիերու կ'ապասխմին, Բայց մենք մեր Տէր Աստուծոյն անունը պիտի յիշենք: Անոնք կորացան ու ինկան, Բայց մենք ելանք ու շիրակ կայնեցանք: Ով Տէր, փրկէ թագաւորը, Պատասխան տուր մեզի մեր կանչելու օրը»:

Երգեցողության ձայնի վրա հավաքվեցին հարևանները, շատերն էին լալիս...: Ես նայեցի, որ Լյուբայի մահճակալը մոտեցրել էին պատուհանին, բայց նրա հայացքն այլևս այս աշխարհին հաղորդ չէր: Հետագայում հայրը պատմեց, որ նա ձեռքերը բարձրացրել է ու խնդրել. «Հիսու՛ս, տա՛ր ինձ: Հրաշալի՛ երկիր, ես գալիս եմ»: Եվ մինչ ծնողները կաղոթեին, Լյուբան գնացել էր հավերժություն:

Տատյանայի հրաշք կյանքը

«Ես երբեք չեի փոխի Աստծո ներկայությունը աչքերիս լույսի հետ», - ասում է կուրացած երիտասարդ մայրը:

Փառք Տիրոջը այսպիսի մարդկանց համար, ովքեր ցանկացած վիճակում հավատում են Տիրոջը, վստահում, սիրում են ամբողջ սրտով և նը-

վիրված ծառայում են Նրան:

Լսելն անգամ ցավոտ է, թե ինչ դժվարություններով ու ծանր հիվանդություններով է անցել այս երիտասարդ կինը: Վկայում է մայրը:

Տատյանան 17 տարեկան էր, երբ առաջին անգամ ծանր վիճակով ընկավ հիվանդանոց: Վերակենդանացման բաժնում մի քանի օր կոմայի մեջ, կլինիկական մահ...: Բժիշկները հարազատներին նախապատրաստում են ամենավատին: Բայց Տիրոջ ծրագիրն այլ էր. Տատյանան դուրս է գալիս կոմայից, բայց բացարձակ ամենզիալ՝ հիշողության կատարյալ կորուստ: Չէր ճանաչում ոչ մեկին, անգամ իր ու լինելը չէր հիշում. իր ամբողջ կյանքն էր ջնջվել հիշողությունից: Բայց... զարմանք. մի բան մնացել էր նրա հիշողության մեջ. նա հիշում և անգիր էր ասում Սաղմոսները, Աստվածաշնչի գլուխները: Կոմայի մեջ նա հանդիպել էր Տիրոջը, շատ էր խնդրել, որ մնար այնտեղ՝ Տիրոջ մոտ, բայց Աստված՝

-Դու պետք է վերադառնաս և մարդկանց պատմես:

-Այնտեղ այնքա՛ն մեղքեր կան, այնտեղ այնքա՛ն ցավ կա..., - պատճառաբանել էր Տատյանան:

-Դու գիտես՝ որտեղ «լվանաս հագուստդ», - ապա ավելացրել,- դու կքայլես:

«Բայց ես քայլում եմ,- մտածել է Տատյանան,- ինչու՞ է ինձ այս բանն ասում»:

Նա չգիտեր, որ գիտակցության է գալու արդեն անշարժության, գամված անկողնում: Նա չէր կարող ո՛չ քայլել,

ո՛չ ձեռքերը շարժել:

Օրեր են անցնում, իսկ նա անշարժ է:

Մի կիրակի առավոտ, երբ մայրը պետք է կերակրեր նրան, խնդրում է, որ փորձի իր ձեռքով ուտել, հետո փորձում է նաև կանգնել, ապա՝ քայլել:

-Մա՛մա, Հիսուսն ինձ բժշկում է: Ես խնդրեցի Տիրոջս, և հիմա ոտքերիս մատներից ասեղների ծակծկոցներ են գզում:

Արդեն երեք ամիս հետո իր իսկ խնդրանքով նրան ուղարկում են միսիոներական ծառայության: Նա ճամփա է ընկնում: Այնտեղ ծանոթանում է ապագա ամուսնուն: Ամուսնանում են: Աստված նրանց ուղարկում է ծառայության Բուրյաթիա: Երկուսուկես տարի է անցնում: Մի օր էլ տանից դուրս գալիս սալթաքում է և գլխիվայր ցած գլորվում՝ տասնմեկ աստիճան: Գանգուղեղային տրավմա է ստանում: Մի երկու օրից գզում է, որ մի աչքը խավարի մեջ է: Բժիշկները պայքարում են աչքը պահպանելու համար, երեք վիրահատություն է տանում, բայց ի վերջո որոշում են աչքը հեռացնել, որ մյուսը զոհն պահպանվի: Տատյանան չի համաձայնում : Իրոք, աչքի բորբոքային պրոցեսը կանգ է առնում, բայց երկու շաբաթ հետո այդ աչքը լրիվ կորցնում է լույսը: «Ոչի՛նչ, մարդիկ ապրում են նաև մեկ աչքով», - փորձում է իրեն սփոփել Տատյանան: Բայց անցնում է մեկ շաբաթ, և կուրանում է նաև երկրորդ աչքը: Այդ առավոտ նա արթնանում է լրիվ կույր: Միակ սփոփանքը Տիրոջ մոտ կարող էր գտնել, ու երբ արդթք է անում, թեն

կույր, բայց տեսնում է մի անկրկնելի լույս ներս է մտնում հիվանդասենյակ: Հիսուն էր. Նա սփռոցը փռում է սեղանին, վրան դնում Հաց և Գինի. «Ահա Ես կտրում եմ այս Հացը քո կյանքի համար»: «Ինձ այլևս ոչինչ պետք չէ», - այդ պահին միայն այս է անցնում Տատյանայի մտքով: Հետո նա ասում է հարազատներին. «Իմ մեջ այնպիսի հավատք էր լցված, որ եթե խնդրեի բժշկություն, Տերը անպայման կտար, բայց ասացի՝ Տե՛ր, եթե իմ այս վիճակով Դու պիտի փառավորվես, եթե մարդիկ կտեսնեն Քեզ և ոչ թե ինձ, ես կգնամ այս ճանապարհով»:

Արդեն երեքուկես տարի է, նա մրթության մեջ է, բայց այդ ընթացքում ինչքա՛ն փառքեր են երկինք բարձրացել, ինչքա՛ն մարդիկ են օրհնություններ վայելել: Անցնում է վեց ամիս, նա հղիանում է: Ծնվում է նրա առաջնեկը՝ աղջիկ: Անցնում է մեկուկես տարի, ծնվում է երկրորդը, իսկ երբ նրա մոտ արդեն հատմաբերել էին կանացի քաղցկեղ, ծնվում է երրորդը: Այդ ժամանակ քիմիոթերապիայից թափվել էին նրա մազերը, հոնքերը, թարթիչները: Բայց նա և հարազատները միշտ գոհ էին Աստծուց: Մայրը ասում էր. «Այսօր, երբ ետ եմ նայում մեր անցած կյանքին, մտածում եմ. Տե՛ր, ես ուրիշ կերպ չէի ուզի. Դու հիմա այնքա՛ն մոտ ես մեզ»:

Մորը լրացնում է Տատյանան:

(Միրելի՛ ընթերցող, Տատյանան ողջ ընթացքում լալիս էր ու պատմում, բայց այդ արցունքները ոչ թե իր ցավի, այլ Տիրոջը անսահման գոհության արտահայտությունն էին: Մինչև այս

պատմության ավարտը դրանք չէին դադարում հոսել նրա այտերով:)

«Աստված մեծ օրհնությունով է օրհնել ինձ և իմ ընտանիքը: Չէի կարող պատկերացնել ավելի օրհնյալ կյանք, ավելի օրհնյալ ճանապարհ, քան իմը:

2017 թիվն էր: Ինձ մոտ հայտնաբերվեց կանացի օրգանների քաղցկեղ՝ 3-րդ ստադիա: Ութ ամիս ընդունեցի քիմիոթերապիա: Հետո առաջին վիրահատությունը: Մեկ տարի հետո՝ 2020 թվի փետրվարին, նշանակված էր երկրորդը: Շատ էինք աղոթում: Իսկ դեկտեմբերին ես իմացա, որ հղի եմ: Դա մեծ ուրախություն էր մեզ համար: Մենք արդեն համակերպվել էինք, որ այլևս չենք կարող երեխա ունենալ. հիվանդանոցում այդպես էին ախտորոշել: Բժիշկների համար էլ էր անըսպասելի: Եվ սկսեցին մեկը մյուսի ետևվից կոնսիլիումներ հրավիրել, ես օնկոհիվանդ էի, քիմիաներ էի ընդունում, և երեխսան կարող էր վնասվել: Բայց Աստվածային խաղաղությունը, որ ամեն ինչից վեր է, ինձ պահում էր: Ու ես մի տեսակ չէի ահաբեկվում բժիշկների անմխիթար կանխորոշումներից: Խաղաղ էի և անդադար փառաբանում էի Տիրոջս: Ապրիլի 19-ին Մեծ Ջատիկն էր: Ինչ-որ բան էր կատարվում հետս: Աջ կողմս՝ ոտքս, ձեռքս, ձգվեցին, հետո խոսելս դժվարացավ: Ինձ մոտ ինսուլտ էր: Շտապօգնության բժիշկը նայում էր ինձ ու ասում.

- Մեղավո՛ր եմ, մեղավո՛ր եմ...: Ես գնում էի եկեղեցի,-կարծես ուզում էր սիրտը բացել մեկին,-հետո դադարեցի, բայց կինս մինչև հիմա գնում է: Ես

գիտեմ՝ Ձեզ դժվար է խոսելը, բայց խնդրում եմ՝ աղոթե՛ք ինձ համար: Ես ուզում եմ ապաշխարել:

Ես արտասպում էի ու մտածում. «Աստված իմ, Քեզ մոտ ամեն բան ճիշտ ժամանակին է»:

Քանի որ ինձ լուրջ բուժում էր պետք, բժիշկները որոշեցին հղիությունս ընդհատել: Բայց ամուսինս, ես, բոլորս աղոթում էինք: Փառք Աստծուն, երեխաս պահպանվեց: Երբ նա 30 շաբաթական էր, ես նորից վատացա: Ամուսնուցս ստորագրություն վերցրին, որ կատարեն կրկնակի վիրահատություն՝ նախ կեսարյանով երեխայի կյանքը փրկեն, ապա՝ օնկոլոգիական, քանի որ քաղցկեղի մետաստազները տարածվել էին տարբեր ուղղություններով: Բայց ես միշտ զգում էի Տիրոջ պահպանությունը: Երեխան ծնվեց շատ փոքրիկ ու թույլ և պետք է որոշ ժամանակ մնար ապարատների մեջ: Իսկ ինձ կատարել էին առաջին վիրահատությունը և պետք է այլ հիվանդանոցում օնկոբուժում ստանայի: Երկու ամիս հետո երեխայիս արդեն հանել էին ապարատներից և տեղավորել ակվարիումում, ու ինձ թույլ տվեցին նրա մոտ լինել, նրա հետ շփվել: Այդ պալատում էլի երեխաներ կային, և երբ ես աղոթում էի իմ բալիկի համար, մայրերը խնդրում էին, որ իրենց երեխաների համար էլ աղոթեմ:

Ինչ անում ես քո երեխայի համար, նույնը իմ երեխայի համար արա, - ասաց մեկը, որի երեխային ախտորոշել էին կուրություն: Մայրը տառապում էր: Ես ամեն անգամ աղոթում էի նրա համար: Գիտե՞ք, մեկ շա-

բաթ առաջ այդ մայրը ինձ զանգահարեց և ասաց, որ բոլոր ախտորոշումները հանված են, իր երեխան տեսնում է: Ես Տիրոջս ամբողջ սրտով շնորհակալ եմ, նա միշտ ինձ հետ է: Եվ ես ուզում եմ ավելի ու ավելի ծանայել Իրեն ու վստահել:

Վերջին երկու տարիներին շատ դժվարությունների միջով անցա: Չատիկից առաջ էր, ձայնս լրիվ կորցրի և կուլ տալ անգամ չէի կարող: Օնկոհետազոտությունից հետո պարզվեց, որ մետաստազները տարածվել են շուրջ 20 օրգաններովս, և կամ պետք է ձայնալարերս բուժեին, կամ օնկոբուժումը շարունակեին: Երկու ամիս էր՝ պառկած էի, շատ թույլ էի, չէի կարողանում անկողնուց վեր կենալ: Ծարունակում էի օնկոբերապիան, որովհետև մետաստազների տարածումը ագրեսիվացել էր: Ես չէի կարող խոսել: Բայց միշտ իմ ներսում աղոթք էի անում: Իմ սենյակը հիվանդանոցում դարձել էր Տիրոջը փառաբանելու վայր: Աստված իր ներկայությամբ լցնում էր այն, և ես այնքա՛ն շնորհակալ էի: Մի օր էլ երբ ամուսինս՝ Օլեգը, մտավ հիվանդասենյակ, ես նրան ասացի.

-Ես երգելու եմ Չատիկին:

-Օ՛, կի՛ն, մեծ է քո հավատքը, - Խոսքով գոտեպնդեց ինձ, թեև նրան դժվար էր հավատալ իմ ասածին: Ես այնքան վատ էի, որ նա ինձ ձեռքերի վրա էր դուրս հանում: Բայց անդադար աղոթում էի, և Չատիկից մեկ շաբաթ առաջ կամաց-կամաց սկսեցի կանգնել, իսկ Չատիկին երգեցի:

Սիրելիներս, ուզում եմ ասել ձեզ՝

ինձ ապրելու ու առաջ գնալու երեք գործոն է եղել միշտ ու կա.

Առաջինը՝ որ Աստված սիրում է ինձ, նա սիրող Աստված է:

Երկրորդը՝ Նա կատարյալ է, ամենակարող է: Մեկ ակնթարթում

կարող է փոխել ամեն բան:

Երրորդը՝ տառապանքը երբեք իզուր չի լինում:

**Վկայություն Բուդյաթիայի
Ուլան-Ուլե քաղաքից**

ԱՍՏՈՒՆ ՆՎԻՐՎԱԾՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Մի հեթանոս թագավոր պահանջում է, որ քրիստոնյա եպիսկոպոսը հրաժարվի հավատքից:

- Ես չեմ կարող դա անել,- պատասխանում է եպիսկոպոսը:

- Ինչո՞ւ,- հակադարձում է թագավորը,- չգիտե՞ս, որ քո կյանքն իմ իշխանության տակ է: Ձեռքի մեկ շարժում, և դու չես լինի աշխարհում:

- Գիտեմ,- պատասխանում է քրիստոնյան,- բայց պատկերացրեք, որ ձեր ամենահավատարիմ ծառան ընկնում է ձեր թշնամիների ձեռքը: Նրանք փորձում են ստիպել նրան դավաճանելու ձեզ, բայց նա անդրդվելի է մնում: Ոչ մի սպառնալիք չի կոտրում նրա կամքը: Ասացե՛ք ինձ, երբ նա վերադառնա ձեզ մոտ, պատվով ու փառքով չե՞ք հատուցի այն բանի համար, որ նա ձեզ չդավաճանեց և հավատարիմ մնաց: Չե՞ք տա նրան լավագույն հագուստը և ձեր թագավորության մեջ լավագույն տեղը:

Դուք կարող եք ինձանից հանել այս երկրային հագուստը, այսինքն՝ խլել իմ կյանքը, բայց Տերն ինձ կհագցնի մորը, ավելի լավը... Նա ինձ հավիտենական կյանք կտա: Ես կառչած եմ իմ Տիրոջը և միշտ հավատարիմ եմ լինելու Նրան:

* * * * *

Աղքատ մարդու կինը կարագ էր պատրաստում, և նա այն հանձնում էր մթերային խանութներից մեկին: Կինը կարագը պատրաստում էր մեկ կիլոգրամ կշռող շրջանակների տեսքով, և մարդը դրանք վաճառում էր նպարավաճառին ու իր տան համար անհրաժեշտ իրեր էր գնում:

Մի օր նպարավաճառը կասկածում է իր գնած կարագի քաշին և կշռելով՝ տեսնում է, որ դրանք ընդամենը 900 գրամանոց կտորներ են: Նա

բարկանում է խեղճ մարդու վրա և հաջորդ օրը, երբ աղքատը գալիս է իր մոտ, զայրացած ասում է.

-Ես այլևս քեզանից չեմ գնի, քանի որ դու ինձ կարագ ես վաճառում՝ ասելով, որ այն կշռում է մեկ կիլոգրամ, իսկ այն կշռում է ընդամենը 900 գրամ:

Խեղճ աղքատը վրդովված, գլուխը խոնարհելով ասում է.

- Մենք, տե՛ր իմ, կշեռք չունենք, բայց ես քեզանից 1 կգ շաքար եմ գնել և ինձ համար չափ եմ արել, որպեսզի կարագը դրանով կշռեմ:

Մատթ. 7:2-ում կարդում ենք. «Քանզի ինչ դատաստանով որ դատեք, անով պիտի դատուիք եւ ինչ չափով որ չափեք անով պիտի չափուի ձեզի»:

ՈՒՆԱՅՆՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱԿԸ

Մի հավատացյալ հայր ուներ անհավատ որդի: Հայրը շատ անհանգըստացած էր, բայց չէր կարողանում երիտասարդի մեջ բարեպաշտություն սերմանել: Զգալով մոտալուտ մահը՝ նա կանչեց որդուն և ասաց.

- Կատարի՛ր իմ խնդրանքներից մեկը:

- Ի՞նչը, հայրի՛կ:

- Երբ ես մեռնեմ, քառասուն օր շարունակ տասնհինգ րոպեով մտի՛ր այս սենյակ:

- Իսկ ի՞նչ պետք է անեմ այստեղ:

- Ոչինչ պետք չէ անել. պարզապես նստի՛ր: Բայց ամեն օր առնվազն տասնհինգ րոպե:

Որդին հողարկավորեց հորը և կատարեց խնդրանքը. նա ամեն օր մտնում էր սենյակ և պարզապես նստում: Այդպես անցավ քառասուն օր, որից հետո երիտասարդն ինքը եկավ եկեղեցի և հավատացյալ դարձավ:

Միայն շատ տարիներ անց նա հասկացավ, թե որքան իմաստուն էր հոր կամքը:

Հայրը հասկացել էր, որ երիտասարդներն ունեն կյանքի չափազանց արագ ռիթմ և ժամանակ չունեն մտածելու հավիտենականի մասին՝ իմաստալից կյանքի, իրենց հոգու անմահության, Աստծո մասին: Բայց պետք է միայն կանգ առնել, լռել, և Տերը կթակի սրտի դուռը:

ՄԵՆՔ ԵՎ ԱՍՏՎԱԾ

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Անհնար է»:
«**Ամեն բան հնարավոր է**» (Դուկ. 18:27):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ես չափազանց հոգնել եմ»:
«**Քեզ պիտի զորացնեմ**» (Եսայ. 41:10):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ես էլ չեմ կարող»:
«**Քեզի օգնութիւն պիտի ընեմ**» (Եսայ. 4:10):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ես չգիտեմ՝ ինչ անեմ»:
«**Քու բոլոր սրտովդ Տէրոջը ապաւինէ, եւ քու իմաստութեանդ մի վստահիր: Քու ամէն ճամբաներուդ մէջ զանիկա ճանջցիր, ու անիկա քու շաւիղներդ պիտի ուղղէ**» (Առակ. 3:5-6):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ես չեմ կարող դա անել»:
«**Դու ամեն բան կարող ես**» (Փիլ. 4:13):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ես չափազանց թույլ եմ»:
«**Ահա իմ փրկութիւնս Աստուած է, ես պիտի յուսամ ու պիտի չվախնամ, Քանզի իմ զօրութիւնս ու օրհնութիւնս Տէր եհովա է**» (Եսայ. 12:2):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ես վախեցնում եմ»:
«**Եւ քու առջեւէդ գացողը նոյն ինքն Տէրն է. անիկա քեզի հետ պիտի ըլլայ. անիկա քեզ պիտի չթողու ու քեզ երեսէ պիտի չձգէ. մի վախնար ու մի զարհուրիր**» (2 Օրին. 31:8):

Մենք ասում ենք.
Աստված ասում է.

«Ինձ ոչ ոք չի սիրում»:
«**Ես քեզ սիրում եմ**» (Հովհ. 3:16):

www.barilur.org
info@barilur.org